

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

30

שבת פרשת נח, ג' חשוון תשע"ט 12.10.2018

שלום קהילה יקרה,

החגים כבר מאחורינו
והחדש מרחשוון, ואיתו
השגרה המבורכת, עומד

בפתח. בחודש זה אנו מתחילים לשאול על הגשמים והחלטנו להקדיש הפעם את הגיליון לנושא הגשם. נתחיל מהמומחית לענייני גשמים – חנה דרורי, שתציג בפנינו חידון בנושא משקעים בראש צורים בעבר ובהווה. נשמע גם דברים שכתבה בעבר רבקה כהן, חברת ראש צורים לשעבר שהפעילה בשיתוף עם בעלה אמן את התחנה המטאורולוגית במשך שנים, על השינויים במזג האוויר המחייבים את כולנו להסתגלות מחדשת. עקיבא יעיר יאיר לנו את המשמעות של תפילת הגשם בעיניו, כחקלאי המרגיש את התלות היומיומית בגשמים. בכתבתה של טל נוימן – "מצפים לגשם", ישתפו אותנו מתן ריבקין, רעות בלנק, רעות ברוש, חנניה רותם וטל נוימן בזיכרונות שיש להם בימים גשומים במיוחד. במדור "נוסטלגיה" נשמע מפי רינת לוי על חוויות גשומות מהילדות בקיבוץ, בתוספת סיפורי גשם מוותיקי הקיבוץ, ואף נסיים בחידה מהארכיון הקשורה אף היא למשקעים. גם מדור "המגירה", שבו כתבה החודש שגית זליגר, ייגע בעונות השנה המתחלפות, ואף לחידות "שבור את הראש" ו"הידעת" יהיה קשר לנושא הגיליון (רמז). לסיום אסנת ניר תחלוק איתנו במדור "בין השורות" חוויות מחתונתה שאירעה תחת גשם שוטף. ועוד במדורינו הקבועים: במדור "בית אבי" תספר לנו לביאה כהן על דמותו המיוחדת של אביה הרב ישראל רוזן זצ"ל, קורות חייו, תפיסותיו, מפעליו הגדולים ופעילותו הציבורית. נוסף על אלו, נשמע ממנה איך זה להיות בתו של איש ציבור. במדור "הזרקור" יחלוק עימנו דרור שוסהיים חוויות מיוחדות מפעילותו כפרמדיק וחובש מחוץ לעיסוקו כעורך דין. במדור "הקיבוצניק" ("הקיבוצניק הזה הוא אני" לשעבר) יספר לנו דוד קרנץ על משאלותיו לעתיד ראש צורים וכיצד ניתן לשעשע את הילדים בשעות הפנאי (שלהם, לא שלנו). במדור "החזון שלי" יחלוק איתנו הפעם נחשון שרלו את חזונו לראש צורים בהתבסס על עמודי התווך של תורה, עבודה וגמילות חסדים. במדור "עסק מקומי" תספר לנו שירה הכהן על עבודתה כמטפלת זוגית ומשפחתית הנוספת על עיסוקה כיועצת חינוכית. במדור "חוק הדתיים השלובים", נכיר הפעם את משפחת שטאובר,

משפחה חדשה שעברה ליישובנו לפני כחודשיים. ומאירועי השעה: לרגל הבחירות למועצה, ציונה טבול במדורה "נאה מקיים" ניסחה שאלון בתחום קיימות שאותו הפנתה לשלושת המתמודדים לראשות המועצה. נפרסם את תשובת המועמדים בנושאים חשובים אלו בנספח המצורף לגיליון ואילו הרב ורדי במדורו "נקודה למחשבה" ידבר על החזרה לשגרה.

ומכאן לנוער: במדור "בימת הנוער" יתאר לנו יאיר שאל את לבטיו בעניין הפרופורציות הנכונות לשמירה על כושר ועל תזונה נכונה, הקומונרית הלל אלגרבל במדורה "דבר הקומונרית" תיתן תודה אישית ותספר לנו על חודש הארגון שעומד בפתח. לסיום אנו מציגים מדור חדש "פינת הנוער" שבה תשתף אותנו רכות הנוער החדשה הדס כריסי בפעילויות הנוער השוטפות. במסגרת הוועדות השונות, ועדת הגיל הרך תציג לנו את חברות הוועדה החדשות ואת פעילות הוועדה בתקופת החופש הגדול, וכן בקשות להמשך השנה. באחריות הוועדה כעת גם תפילת הילדים, ועל כך נשמע ממספר בנות שנטלו חלק ביוזמה זו במסגרת פעילות "שנת בת המצווה" – מור שרלו, שקמה איתם, עינה אופיר ואלה ראם.

שוב נסיים בקריאה לעוד תושבים שרוצים לכתוב בעלון במדור קבוע או חד פעמי, או שרוצים לשתף בעלון סיפורים ושירים שכתבו (אפשר גם בעילום שם), לפנות אלינו – נשמח לשמוע מכם!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il.

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מיכל הרשקופ, יהודה גייסון, ליטל רון, כנה שכטר (עימוד וגרפיקה), יעקב דרורי-דנבאום (עריכת לשון), ואסנת ניר.

מתוך "פתוח, סגור, פתוח" / יהודה עמיחי

המבט המורם למעלה לראות אם עננים
מה הוא עובר בדרך, קירות, מרפסות
כביסת פמיה תלויה ליבוש, חלונות, גגות געגועים,
שמים. היד הפרושה המושטת לבדק אם
טפות גשם, היא היד התמימה ביותר,
היא המאמינה ביותר, היא המתפללת
יותר מכל מתפללי בתי התפלה.

הרב מרדכי ורדי

שגית זליגר

החזרה לשגרה מעמידה בפנינו את אתגר הריכוז. אני עוד זוכר את התקופה שהיה צורך בקשרים כדי לקצר את התור לקבלת קו טלפון של בזק. אז היה הרבה יותר קל להתרכז במשהו. אבל מאז ומעולם הקושי להתרכז הוא אתגר לא פשוט. אנחנו תמיד מוקפים במשימות ובמשאבות תשומת לב מסוגים שונים. והנטייה לדלג בתודעה מעניין לעניין עלולה להפוך את החיים לאוסף מבזקי חדשות שפורצים להכרה ומשבשים את האפשרות להקשיב, להעמיק, להתחבר. בייחוד כאשר אנחנו תמיד זמינים, המבזקים פורצים גם מבפנים וגם מבחוץ. ההכרה באתגר יכולה להיות תחילתו של פתרון. יהי רצון שנעבור את חורף השגרה אסופים ולא מפוזרים.

דרך החור שבדלת
אני מציצה פנימה
אל הבית שלי
אני לא רואה הרבה
רק סדק קטן
מעל השידה הריקה
איך הוא הגיע לשם?
צריך להזמין מישהו שייתן
שמעתי שסדקים קטנים
גדלים כלילות של חורף
עכשיו קיץ
אז יש לנו עוד זמן

בינתיים מהחור שבדלת
אני מנסה לראות
לא רק סדק.

נר זיכרון

גילה ומשה דוד מרציאנו ז"ל
י"ד במרחשוון תשע"ו

ישראל שניר ז"ל
א' במרחשוון תשע"ז

גילה מרציאנו, חברת הקיבוץ, ניהלה את הרפת במשך שנים ארוכות והובילה אותה להישגים בינלאומיים. הייתה אשת חסד, בלנית ראשית, ומאפרת לקראת שמחות ואירועים. מדי שבת בשבתו, ארגנה גילה בביתה אמירת תהילים לנשים ואירחה את כולן בשמחה. הותירה אחריה בן - אילון, שתי בנות - שני ואור, כלה, חתן ונכדים. משה דוד מרציאנו הגיע לראש צורים עם נישואיו לגילה. איש אמת, תלמיד חכם, שילב תרומה וחסד בגייע כפיים. ארגן פעולות של נתינה וגמילות חסדים לכל הקהילה. הותיר אחריו ארבעה בנים ושתי בנות. גילה ומשה דוד פתחו את ביתם לכל הקהילה והוסיפו רוח מיוחדת של חסד וקדושה לכל התושבים. נהרגו לפני שלוש שנים בתאונת דרכים קשה בצומת אלעזר. יהי זכרם ברוך.

ישראל שניר, תושב ראש צורים במשך 15 שנה, מחלוצי שכונת ההרחבה. הכיר את כל תושבי הקהילה באופן אישי, את תחומי עיסוקם ותחביביהם. לכל לידה, חתונה, בת מצווה ובר מצווה הביא ישראל בקבוק יין מעשה ידיו ועליו מדבקה אישית המציינת את האירוע. ישראל היה תושב אכפתי והזדרז לפנות בכל נושא לגורמים הרלוונטיים כדי שיתייחסו ברצינות ויטפלו בבעיה. ישראל היה המתעד הבלתי רשמי של הקהילה והעלה ליוטיוב אירועים יפים ומרגשים של קהילתנו. ישראל נלקח מעימנו במפתיע לפני שנתיים. השאיר אחריו את אשתו מלכה, את אימו, חמישה ילדים, כלות, חתנים, נכדים ונינים. יהי זכרו ברוך.

3

לפני ימים ספורים הפסקתי לומר קדיש אחרי אבא שלי, הרב ישראל רוזן זצ"ל. השתדלתי לומר קדיש בכל שבת. שמתני לב שבעת אמירת קדיש היתמות נוכחת. כולם רואים עלי את ההיעדר. אבל 'היעדר' דרכו להיעדר ולהיות סמוי. ומעכשיו תחושת היתמות חוזרת פנימה. לגעגועים ביני לביני, ביני לבין ילדי

וביני לבין הקב"ה. והחוסר של אבא שלי ענק. גם בהיבט הציבורי, העשייה ועוד, וגם בהיבט האישי כאבא וכסבא. וכל יום שעובר מחדש לי עוד על החוסר הזה. להיות בת של אבא שלי זה להיות בת של איש ציבור. של רב גדול. של אידאליסט ששינה ממש את עולם היהדות. זה להיות חיים מורכבים שבהם הציבור חשוב לא פחות, ולעיתים יותר, מהמשפחה. שבהם אבא יוצא מהבית וחוזר בשעות הקטנות של הלילה. זה להכיר מקרוב רבנים ואנשי ציבור אבל גם לצמצם באורחים פרטיים בחתונה כי כל אלו מוזמנים. זה לדעת שעם ישראל ככלל וכפרטים נמצא בראש סדר העדיפויות. זה לדעת שבארוחת שבת תמיד מדברים על דברים גדולים אבל גם שומעים סיפורים מרתקים על נידחי עמ"י. ומצד שני להכיר את הצדדים השובביים שלו, את ההשקעה שלו בילדים, את ידי הזהב שלו, את הלב הענק שלו ואת האדם הייחודי שהוא היה. אבא נולד לבת-ציון ולרב רוזן בתל אביב הישנה. הוריו עלו מפולין עם אחיהם והוריו של סבא דב, טרם מלחמת העולם השנייה מתוך תחושת ציונות ושליוחות. אבא גדל בבית ממלכתי מאוד. הוא למד בישיבת "הישוב החדש" בתל אביב והיה פעיל מאוד מבחינה חברתית. הוא חיבר המנון מצחיק ורציני לשישיה שעד היום, למעלה מ-60 שנה אחרי, עדיין מושר בהתלהבות בפי חבריו. הוא סיפר על אלטלנה ועל הכרזת המדינה שאליה רץ ביום שישי בצוהריים עם כל חבריו כדי לנסות ולראות משהו מהרגע ההיסטורי. בכיתה ח עבר לירושלים כי אביו שהיה פקיד בכיר במשרד הפנים עלה עם משרדי הממשלה לעיר הבירה. שנים אלו היו מתוחות ופעם אחת הוא שיחק עם חברו באיתותי מורס (שפת איתותים שאותה לימד אותנו כשהיינו קטנים ואחר כך גם את הנכדים) וכשחזר הביתה הודיעו שיש להישאר בבתים מכיוון שאחד מהשכנים ראה איתותים והזמין משטרה. במהלך כל אותו לילה נערכו חיפושים אחרי המרגל המאותת. רק בבוקר התברר לאבי שהוא וחברו הם אותם "מרגלים" מסוכנים.

לאחר סיום התיכון הלך לישיבת כרם ביבנה והיה מהמחזורים הראשונים במסלול ההסדר של ישיבת כרם ביבנה וממייסדי כולל ההלכה שם. במהלך אותן שנים התחתן עם אמא שלומית לבית גרדי שבאה גם היא מבית ציוני דתי. הוריה היו מהחלוצים הדתיים הראשונים והוריי הכירו כבר מילדות. אבא היה אדם

תכליתי ואמא מספרת שכאשר היא ואבא התחילו לצאת הוא פשוט אמר לאחר כמה זמן שמתחתנים וזהו... באותן שנים הוא גם הוסמך לרבנות בידי הרבנים: הרב אונטרמן, הרב הראיה, הרב אליעזרוב, הרב ש"ז אורבך ועוד. לאחר סיום לימודי הישיבה עברו הוריי לירושלים כהורים לשלושה: משואה, אביה ויקהת. הוא החל ללמוד במכון לב שהקים פרופסור זאב לב מתוך חזון של חיבור בין תורה למעשה. הוא למד הנדסת אלקטרוניקה ובמהלך הלימודים התגייס למלחמת יוה"כ, אז הוסמך גם כקצין ברבנות הצבאית בשל כמות הלוויות הרבה שנאלצו לערוך. לימים אנשים סיפרו שאבא לא ערך את הלוויות כטקס טכני בלבד אלא הקפיד לדעת מי האדם שאת קבורתו הוא מארגן ולכל לווייה הכין הספד אישי ומרגש שהתברר כמשמעותי מאוד למשפחות (ומדובר בלוויות רבות מאוד). עם תום המלחמה וימי המילואים שאחריה הוא חזר ללימודי האלקטרוניקה והחל לעבוד במכון המדעי-טכנולוגי להלכה שבירושלים. בשנת תשל"ז 1976 הציע לו מושקו להקים מכון דומה בגוש עציון. הוריי עברו לאלון שבות עם ארבעת אחיי הגדולים ואבא הקים את מכון צומ"ת (צוותי מדע ותורה). בסוף אותה שנה אני נולדתי. הייתי בתו הקטנה, 'המז'נקלה', ותמיד צחקנו שביני לבין מכון צומ"ת לא ברור איזו בת מועדפת יותר...

אבא האמין שאין סתירה בין עולם ההלכה לקיום מדינה, צבא וכו', ולכן הפתרון למתח בין ההלכה והחיים נמצא בתוך ההלכה. במכון צומ"ת הוא עסק בפתרונות "הלכתיים-טכניים" - יישום של עקרונות הלכתיים במכשירים טכנולוגיים (בעיקר אלקטרוניים) כדי לאפשר שימוש בהם במסגרת ההלכה. הפתרונות נוגעים בנושאים של צבא וביטחון, רפואה, ממשלה ועוד. הוא היה לאוטוריטה בתחום ובמקביל חקר ופרסם מאמרים רבים בנושאים של שילוב הטכנולוגיה המתקדמת בעולם ההלכה. בהקשר זה הוא ייסד את השנתון תחומין (תורה חברה ומדינה) שהיה לבמה מרכזית לדיון תורני בנושאים אלו עבור רבנים

וחוקרים מחוגים מגוונים. השנתון מתמיד לצאת מזה שנים רבות, ונכון לשנה זו כבר יצאו 38 כרכים, כאשר האחרון מוקדש לזכרו. התווית "באיזור מכון צומ"ת" הייתה למצרך מבוקש המשרד אמינות, נאמנות להלכה והבנה מעמיקה גם בצד הטכני, ואבא עצמו נעשה לסמכות

היה רק בי"ד ובירוקרטיה. לאורך כל השנים גרים רבים פקדו את ביתנו. אני לא זוכרת כמעט שולחן שבת בלי בחורה, שתיים, ארבע או זוג ואפילו משפחות שלמות שהתגיירו או נמצאו בתהליכי גיור והיו זקוקות לבית ולהכוונה. הוא דאג לשידוך, לחתונה, לשמלה, וגם דאג מאוד

שישמרו על קשר חם עם משפחתם המקורית. רבים מהם היו בקשר אישי ממש עם הוריי, והיום עם אימי, וחלקם קראו לילדיהם על שמו. המדהים היה שבשולחן שבת הוא לא דיבר איתם רק דברי תורה ושיחות ערכיות אלא התעניין בתחביבים שלהם, במקצוע שלהם ועודד אותם להמשיך בכך. אני זוכרת שנסע פעם לתערוכה של אחת מהגרות ואפילו הסיע אחת מהן לקונצרט מוזיקה קלסית, על אף שמוזיקה לא הייתה בדיוק הצד החזק שלו...

במקביל לכל העשייה הוא כתב הרבה. מאמרים תורניים בענייני תנ"ך, מדרש, דרשנות ועוד, וגם מאמרי דעה ופובליציסטיקה בבמות רבות אבל בעיקר ב'שבת בשבתו'. עלון שיצא מדי שבוע בשבוע. אנחנו כילדיו נאלצנו לא פעם לעמוד בוויכוחים מולו כנגד דברים שכתב ושלא הסכמנו עם הגישה או עם הניסוח הקשה בהם, ואחר כך מצאנו את עצמנו מתווכחים מהצד השני עם אנשים או חברים בעד מה שכתב, או לפחות מלמדים עליו זכות. הוא לא פחד מדבר ולא ניסה למצוא חן. הוא היה חר, ישר ותקיף ואהב מאוד להתווכח, וכשהסכמנו איתו הוא ניסה "לחמם" ולעורר ויכוח. עם זאת הוא היה מקורי ובעל תחומי עניין רחבים. הוא ביקש שבעלון השבת יהיה טור שירה (שלדבריו לא הבין בזה דבר ומדי פעם התקשר אליי כדי שאתן לו רעיון לציטוט או אסביר לו איזה שיר...) וטור אומנות (כנ"ל) וטור בנושא טיולים ועוד.

במקביל לכל עיסוקיו לאורך השנים עסק גם בפעילות ציבורית. הוא היה שותף להתייעצויות בחוגי גוש אמונים ובמסגרות פוליטיות שונות. והביע את דעתו בכתב ובעל פה. הוא החזיק בעמדות שמרניות-ימניות בתחומים הפוליטיים וגם בחלק מהתחומים הדתיים. היה מדור המייסדים של היישוב אלון שבות, והאמין מאוד בדגם היישוב הקהילתי כאדיאל של חברה צודקת, חדורת שליחות, מגובשת ומגבשת, ומשפיעה טוב לעצמה ולעם ישראל כולו. והיצרניות המדהימה שלו. ככה חנך אותנו. לחשוב תמיד מחוץ לקופסה, אחרת. בכול.

את המורכבות הגדולה שאבא החזיק באישיותו פגשתי בנערותי דווקא דרך העיניים של החברים שלי ולא דרך סיפורים משני עולם. כשהיינו בכיתה ט קיבלנו שם לשבט החדש. אני כמי שחונכתי תמיד לקחת אחריות ולהוביל,

בנושאים אלה בעיני רבנים מחוגים רחבים, כולל גדולי תורה מהמגזר החרדי. אבא הבין בזה ממש אבל גם ידע מתי ההלכה מסתכלת על הדברים באופן אחר. הוא היה מפרק כל מכשיר חשמלי שהגיע הביתה (ולפעמים לא נשאר לו זמן להרכיב בחזרה, לצערנו הרב). כשהדרכנו בבית הגלגלים התקשרנו אליו פעם בעניין הטענת כיסא גלגלים חשמלי בשבת. מייד הוא שלף לתדהמתנו שמות של דגמים, שלח אותנו לבדוק משהו בכפתורים שהכיר היטב מזיכרוננו ונתן את הפתרון המתאים. מנגד סיפר מישו שפעם התקשר אל אבא רגע לפני שבת כשגילה שבבית המלון שבו שהה לרגל כנס יש חיישנים כאלו ואחרים. אז הוא נתן לו פתרון הלכתי יצירתי שדווקא מתעלם מההיבט הטכנולוגי. הרב אילעאי עופרן כתב פוסט לאחר פטירת אבא שבו סיפר: "כשנבחרתי לשמש כרב קיבוץ, סיפר לי הרב בני לאו כי לפני שהוא נבחר לשמש כרב בסעד, אמר לו ר' שלמה זלמן אוירבך: "רב קיבוץ צריך לדעת את כל התורה", כי בקיבוץ נדרש הרב לסוגיות שרב קהילה עירונית לא פוגש בדרך כלל: חליבה, שמיטה, תרומות ומעשרות, כלאים, טיפול בחולים, קבורה, בכורות, מזון בהמות ועוד ועוד. ואני, שאיני יודע לא כל התורה ואף לא מחציתה, הצלחתי בכל זאת להתגבר על אינספור אתגרים הלכתיים - ממכונות השתיה בחדר האוכל, דרך המכשור בבית הסיעודי ועד מכון החליבה שברפת, בעזרת פתרון פשוט אחד - מספר הטלפון של הרב רוזן".

בשנת תשנ"ה פנה אליו הרב הראשי דאז, הרב אליהו בקשי דורון, בבקשה שיקים מנהל גיור מסודר. תחום זה היה מסורבל ופרוץ ולא התאים לטיפול בכמות המתעניינים בגיור בעקבות גלי העלייה של אותן שנים. אבא הקים מנהל שהוביל לתהליך גיור ידידותי ואחיד, שיאופיין במתינות הלכתית ובעמידה בסטנדרטים כלליים, מתוך נאמנות מלאה להלכה מחד גיסא, ולחוויה האישית והתרבותית של שייכות לעם ישראל מאידך גיסא. בשנותיו האחרונות הקים עם חברו הטוב הרב גדעון פרל יב"א, רב היישוב אלון שבות, את בית הדין לגיור של אלון שבות. בי"ד זה הוא בית דין פרטי, המיועד לאנשים שמסיבות בירוקרטיות לא מתאפשר להם לעבור גיור ממלכתי, ורוצים בכל זאת להיות יהודים כדת משה וישראל. אבל הגיור מבחינת אבא לא

ארגנתי את הדפסת הסוּטְשִירטִים. הימים היו ימים שבהם לא הדפסו חולצה לכל טיול של חצי יום וזה היה ענין גדול. בפועל הגיעו סוּטְשִירטִים בצבע שהבנים בשבט לא רצו. אבא ארגן סוּטְשִירטִים בצבע נוסף ונסע לתל אביב להביא אותם. הוא ואמא סידרו את הכול יפה כמו בחנות והזמנתי את כל השבט. אבא דיבר איתם והסביר להם את העניין. ובפועל חלק מהבנים התעצבנו, לעגו והלכו בלי לשלם. אחר כך התברר שאבא גם כתב מכתב לכל ילדי והורי השבט שבו "שיווק" את הצבע הפחות אהוד. לימים התברר שהורי השבט התביישו מאוד מכך שהרב רוזן מתעסק בסוּטְשִירטִים ובשכנוע מתבגרים על צבע כזה או אחר. כזה הוא היה. אף שהיה רב ואיש ציבור לא ראה פחיתות בלהתעסק בהוויות קטנות של העולם. אבל חשוב מזה היה מה שאבא אמר לי לאחר האירוע, משפט שהולך איתי עד היום. 'בחיים יש את מי שעושה

ויש את מי שמבקר. תמיד תשאפי להיות בצד שעושה למען אחרים גם אם המחיר יהיה ביקורת'. וסיפור אחר שאני זוכרת, כאשר אחת החברות "התחזקה" והפסיקה ללבוש בגדים בצבע אדום התווכחנו על הנושא. להגנתה היא אמרה: "תשאלי את אבא שלך, הוא רב". כששאלתי אותו מה הוא חושב על בגד אדום אמר: "יפה. למה את שואלת?". ובפרויקט 'אור איתן' היו חברים שהופתעו לראות את 'הרב רוזן' עומד על סולם ומתקן גוף תאורה מקצר, או תולה איזה מדף במטבח של המועדון. וכמה הוא חסר לי היום כשבנינו בית והוא לא מגיע עם ארגז הכלים ותולה עוד מדף ומעביר עוד חיבור חשמל מצד זה לאחר. ובל"ג בעומר אמא והוא מגיעים לקומזיץ היישובי ויושבים ואוכלים עם כולם תירס ומרשמלו. כי כך חינוך אותנו תמיד: "תתעניינו. אל תהיו אדישים".

והגננת בקיבוץ שאמרה לי פעם בעקבות כך שאסף את הילדים שלי בכל שבוע: לא ידעתי שאבא שלך זה הרב רוזן, ואני ענתי לה שבשבילנו הוא בעיקר סבא ישראל. והחברים שלנו שביקש שנזמין כשבא עם אמא לשבת (תזמיני את זה וזה, יהיה מעניין), והם תמיד הופתעו מכך שאדם מבוגר וחשוב כמוהו מתעניין בצעירים. והמשפט שהיה שגור על לשוננו: 'מה אומר הנוער?' (ולקח לו זמן להבין שאני... כבר לא כל כך נוער).

ועוד לא סיפרתי על החברות המיוחדת שהייתה לו עם הילדים שלי, שלהם קרא בשמות כמו 'חבריקו' וכך גם הם קראו לו. והאורחים שהיה מציע לי בכל שבוע: "מה את

אומרת, אולי תזמיני את זו וזו. נראה לי שהיא (או הוא) תשמח". והעניין האמיתי שגילה בחברים שלנו. והקשרים המיוחדים שהיו לו עם המחנות שלו, שהיו שונים ממנו מאוד. והלב הטוב שלו. למשל עוזרת שסרחה וגנבה מהם והוא סירב להגיש תלונה במשטרה אלא ניסה לעזור לה להחזיר חובות ולצאת מהתסבוכת שאליה נקלעה, וגירות שסבלה מבעל אלים והוא ארגן מבצע לילי שלא מבייש ספרי מתח לחילוף שלה ושל התינוק שלה, וכמובן ההתגייסות שלו הן בהיבט הכספי והן בהיבט הנפשי כשילדינו היו חולים, ועוד ועוד. באירוע גדול שנערך לרגל חגיגות 40 שנה למכון צומ"ת ולרגל הגיעו לגיל 75 אמר (ציטוט לא מדויק) כי כאשר חלה לפני 20 שנה (ממש בצמוד לחתונה שלי ושל מוטי) התפלל וביקש כחזקיה בזמנו שהקב"ה יאריך את חייו. ואבא אמר שביקש שהקב"ה יאריך את חייו בזכות גרים שקירב לישראל.

והינה הוא זכה. וכאשר יעלה לבית דין של מעלה הוא בטוח שיעמדו לצידו כסנגורים כל אותם נכים שזכו בעונג השבת שלהם בזכות הפתרונות, וכל אותם גרים שקירב לישראל, וכל אותם קשישים שהקל על חייהם ועל שמירת ההלכה שלהם, ועוד ועוד. וכך גם כתב לאחר פטירתו (בלי שהכיר את הציטוט של אבא) אלישיב רייכנר: "ראוי הרב ישראל רוזן ז"ל שבדרכו האחרונה תלווה אותו שיירה ארוכה של קולנועיות וכיסאות גלגלים עם מנגנון שבת, ועליהן נכים וקשישים. אחריה תבוא שיירת אנשי רפואה וצבא ברכבי ביטחון עם מפתח הפועל בשיטת 'גרמא', כשבידיהם השבעט, (עט לשבת) השבתפון (טלפון לשבת) ושאר פיתוחי מכון 'צומת'. ולבסוף תבוא שיירה ארוכה ארוכה של אלפי מתגיירים ומתגיירות שזכו לדלתו הפתוחה ולליווי החם של הרב רוזן, לפני ואחרי גיורם. היום ראוי שהם ילווהו בדרכו האחרונה".

והאמת שגם אם אכתוב עוד ועוד ועוד, לא אצליח לספר אפילו עשירית מסיפור חייו, ממעשיו ומתורתו הענקית. ואנחנו נשארנו עם אמא אחת גיבורה ומדהימה, עם משפחה גדולה, עם עשייה שנמצאת בכל בית חולים, בסיס צבאי, מוסד חינוכי ובכלל, ובעיקר געגועים גדולים...

אבא-סבא-הרב ישראל רוזן, בן 76 בפטירתו (כ"ב באייר ה'תש"א, מאי 1941 - י"ג במרחשוון ה'תשע"ח, 2 בנובמבר 2017).

יהי זכרו ברוך!

מכיוון שלא ירד גשם, התאפשר להשקות רק חלק קטן מהשדות, דבר שהיה מוביל לחיסול הגידול בשאר החלקות שאותן אי אפשר היה להשקות.

באותה התקופה הרב אלחנן בן נון היה רב הקיבוץ. הוא הכריז על יום צום, וכך היה: בסיומו של יום הצום ירדו 120 מ"מ גשם. וכמובן שהשמחה הייתה רבה.

ואם אנו עוסקים בגשם, כמובן שדלינו

לכם גם חומר חביב מהארכיון העוסק במזג האוויר:

מתוך "השבוע ר"צ", אוקטובר שנת 1983:
חידה:

היה חורף ונשבר החלון.

היה לנו קר בחלק ההוא... אבל סבלנו בשקט. ידענו שהעניינים הולכים לאט. הגיע הקיץ ואף הוא עבר. בקיץ היה נעים עם החלון השבור - ולא שמנו ליכנו לכך.

והנה הגיע החורף ושוב היה לנו קר בחלק ההוא, אך ידענו שקשה ואין מי שיתקן וסבלנו בשקט... וכשראינו שכבר הורידו את החלון הבנו שבקרוב הוא יוחזר עם זכוכית לא שבורה, ולא נרעד כשנוריד את ה... הקיץ חלף והגיע שוב החורף, ועדיין התקווה בליכנו: אולי, אולי בחורף זה יתחולל הנס.

אך כעצם מדוע? הרי הסבל הוא שלנו הנשים, והם הגברים יודעים שיש בעיה אך להם לא קר, אז למה להזדרז? יש זמן!

השאלה: מה שבור?

(כתבה: חנה דרורי.)

ומי יודע את התשובה לחידה? כמובן שאגלה לכם: החלונות בשירותי הנשים בבניין המרכז.

באווירה של צחוק סיימנו ואנחנו תפילה שיהיה לנו חורף טוב וגשום שירוה את האדמה ואת הגידולים, ואפילו קצת שלג שירד, כמו שידענו פעם בחורפים של ראש צורים, כדי לשמח את הילדים.

פריחת הדובדבן באביב

שלג אמיתי כמו בחורפים הטובים של ראש צורים

בעודנו מחפשות בין דפי הארכיון לבין אנשי הקיבוץ הוותיקים חומר ורעיונות בנושא הגשם למדור הנוסטלגיה, אי אפשר היה שלא לשים לב לקשר ההדוק שבין מזג האוויר לעצם היותנו יישוב חקלאי, קיבוץ.

מזג האוויר, הגשם, עונות השנה, תזמון המשקעים וכמות הגשם ממש נוכחים בחיי הקיבוץ.

היום קצת התרחקנו מהתחושה הטבעית; לכל אחד השטח הפרטי שלו, הדשא שלו, העצים שלו. הגידולים במטעים ובגר"ש הצטמצמו ומורגשים פחות בחיינו.

זכורה לי תפילת הגשם המרטיטה. כנראה בבתי כנסת אחרים תפילה זו עוברת כלאחר יד, אבל כאן בבית הכנסת החזן עלה בחרדת קודש וקול רוטט. הגשם הזה, הבקשה של הזמן הזה נוגעת לנו ממש.

בתור ילדים הרגשנו את עונות השנה בצורה מוחשית. החורף היה זמן של הכנות לקראת הקיץ: קושרים ומסדרים את העצים לפי בקשת החקלאים, זורעים ושותלים בט"ו בשבט חלקות חדשות במטע ובגן הירק, באביב מברכים את ברכת האילנות מול פריחת הדובדבן המשכרת ביופייה ובקיץ הילדים מקלפים תירס טרי מהגר"ש מתוך מכולת ענק, ומחכים לארוחת ערב שמחה וחגיגת בחדר האוכל. בין השבילים גם ליקטתי סיפורים וכדרכם של סיפורים העוברים מפה לאוזן ומאב לבן מה שחשוב הוא המסר וכל השאר זה בשביל להאדיר את הסיפור. וכך סופר לי מזקני השבט:

סיפור אחד אשר סופר לי מפי שרון גרין על חזן עם כוונות גדולות וקול ענק בשם ארי לנדה שהתפלל תפילת הגשם בכוונה גדולה וכאשר סיים את התפילה נפתחו ארובות השמיים והחל הגשם לרדת בעוצמה כה רבה עד שהתמלאו דליים במים בגלל הגשם שחדר לבית הכנסת.

סיפור נוסף סופר לי מפי מוטי וינשטין על בצורת קשה שהייתה בשנות השמונים. בגר"ש זרעו שדות חיטה בזמן אך

גם היום למרות העומס שיש עליי, אני ממשיך לשמש כפרמדיק ועושה משמרת ערב או לילה פעם בשבוע, בדרך כלל בניידת לטיפול נמרץ בגוש (וגם ביישוב אני כונן קבוע).

אירועים מיוחדים מתוך אלפי אירועים - ניסיון השחרור של נחשון וקסמן בליל

שוסהיים מפנה פצועה לבית החולים באחד הפיגועים בירושלים. בתמונה הקטנה: שוסהיים ושיינה גולד, החלטנו להכניס קנה נשימה לגרונה הצילה אותה.

שבת; שני פיגועים של קווי 18 בירושלים בשנת 96 שבוע אחרי שבוע ביום א; הצלתה של נערה אמריקאית שנורתה ברחוב יפו, הייתה למעשה מתה, והצלחנו להציל אותה (על כך קיבלנו אות הוקרה מהילארי קלינטון); טיפול באמא של אחד מתושבי ראש צורים שנורתה בפיגוע ירי ונפצעה קשה מאוד; הפיגוע בקפה סבארו; הפיגוע המשולש במוצש"ק במדרחוב; אסון ורסאי; קו 14; קו 19; קו 9 ועוד ועוד. וכאן אצלנו מספר אירועים, כשהבולט ביניהם בשנים האחרונות הוא הפיגוע בצומת הגוש שבו נרצחו יעקב דון וזאב שוורץ הי"ד (התרחש בסוף האזכרה לדני קלמן ז"ל).

פרמדיק ביחידה לאבטחת אישים בשב"כ ובמטכ"ל - לפני רצח רבין היה לי קשר טוב עם מפקד היחידה לאבטחת אישים ולא פעם שאלתי אותו מה יעשו אם ח"ו יקרה משהו לרוה"מ (אף אחד לא דמיין רצח אלא עניין קרדיאלי. מדובר על תקופה שבה ראשי הממשלה היו מעט מבוגרים - פרס, שמיר, רבין). הוא אמר לי שהיה רוצה לצרף פרמדיק לאירועים מיוחדים אך אין לכך תקציב (בזמנו רוה"מ נסע בשיירה של 2 מכוניות ולא 10 מכוניות כמו היום). ואז אירע רצח רבין. פניתי לוועדת שמגר שחקרה את הרצח וטענתי כי מוכרחים שבאירועים מיוחדים יהיה לרוה"מ פרמדיק במסגרת חוליית האבטחה. ואכן ועדת שמגר קיבלה את מכתבי ואת עמדותי ועוד בטרם מתן המסקנות הסופיות של הוועדה הוחלט להצמיד פרמדיק ליחידה לאבטחת אישים בשב"כ. וכך היה שנבחרתי להיות מהצוות הראשון שיקים את היחידה הזו. מדובר על תקופת התפר שבין כהונת פרס כרוה"מ ועלייתו של נתניהו לתפקיד (נכחתי אישית בביתו הפרטי של פרס בלילה שלאחר הבחירות כשהוא הלך לישון כראש ממשלה וקם כיו"ר האופוזיציה, כשבכי עוקף אותו בשברירי אחוז). תפקידו של הפרמדיק בחוליה לדאוג שבכל אירוע רפואי יהיה מענה רפואי מידי, כולל יכולות של טיפול נמרץ. הפרמדיק צמוד לרוה"מ, ישן איתו בביתו, נוסע איתו לכל מקום שאליו הוא נוסע בארץ ובחו"ל, כולל

למרות עיסוקי העיקרי כעו"ד, בחרתי לספר בשורות שלהלן על המקצוע והתחביב שלי החל משנת 1983, חובש מגיש עזרה ראשונה, וכבר כ-25 שנים - פרמדיק.

כידוע לכם אבי הינו רופא, והוא היה מנתח בכיר בבית החולים שערי צדק בירושלים (היום

גם אחי רופא ואפילו חתני רופא). בשנת 1983, כשהייתי תלמיד בכיתה ט במהלך חופשת חג החנוכה, נסעתי עם אבי בירושלים ובעת שעמדנו ברמזור במקום שבו שוכן היום בניין יד שרה בשרדות הרצל, ראיתי פתאום אוטובוס מתרומם באוויר (מה שלימים נודע כפיגוע קו 18 של שנות השמונים). מיותר לציין שלא הבנתי מה קורה אך אבא שלי מייד קרא "זה פיגוע" ורץ לטפל בפצועים. בית החולים שערי צדק היה קרוב מאוד, כך שאבי ירד ממקום האירוע לבית החולים והחל לנתח (אותי דאגו להחזיר הביתה). אירוע זה השפיע עליי מאוד ובעקבות כך החלטתי שאני חייב ללמוד עזרה ראשונה כדי לדעת לטפל בפצועים ובאירועי חירום.

כך התחלתי להתנדב כחובש מד"א בירושלים כבר במחצית שנות ה-80. במהלך השנים הייתי לנהג אמבולנס ולאחר מכן לפרמדיק, תפקיד שכאמור אני משמש בו כ-25 שנים (דרך אגב את קורס הפרמדיקים עשיתי בשנת 1993 עם חברנו הטוב מולי יסלזון).

מבלי לפגוע בהרבה מקצועות אחרים, במקצוע הפרמדיק יש לך יכולת בידיים שלך ובמעט מיכשור להציל אנשים ולהגיע לסיטואציות שכמעט שלא רואים באף מקצוע אחר. אין כמעט דבר שיכול להשתוות לביצוע החייאה מוצלחת באדם שהתמוטט ברחוב. הדבר נכון גם בנוגע לטיפול בטרומה וכמובן ללידות.

במשך 25 השנים הללו טיפלתי באלפי חולים ובמאות אירועים חריגים, כולל לצערי קביעת מותם של מאות אנשים, וכמובן - החייאות, לידות, התקפי לב וכדומה. לצערנו החל מאמצע שנות ה-90 אירעו עשרות פיגועים קשים מאוד שבהם אוטובוסים שהתפוצצו יום אחר יום, מחבלים מתאבדים בכל יום ובכל שעה, מאות קרבנות, טרור יחידים, דקירות סכין, יריות ברחובות ירושלים ועוד. בחלק מהמקרים הללו שימשתי כמפקד על כל כוחות מד"א באירוע.

הערך המוסף ליכולתי לטפל בתיק. וכן, אני יכול לומר שהיו אנשים שטיפלתי בהם בתור פרמדיק באירוע חירום רפואי כזה או אחר ולאחר מכן, מבלי שידעו כי מדובר באותו אדם, פנו אליי כדי שאטפל להם בתביעה כנגד גורם כזה או אחר. רק אז התוודעו לכך שאני הוא זה שטיפל בהם באמבולנס, ואני הוא זה שיושב כרגע מאחורי השולחן בתפקיד עו"ד.

אסיים בתפילה ותקווה שניפגש רק בשמחות ובאירועים משמחים, ולכל היותר בלידות.

מזל טוב להולדת הבת

- למשפחת דשן, אוהד ורותי, להולדת הבת, הדר.

מזל טוב לרגל החתונה:

- לשחר שכטר לאירוסייה עם שלומי כהן מכפר פינס, להורים, כנה ואורי, לסבא ולסבתא, שרה ועקיבא יעיר ולכל הדודים והדודות.

מזל טוב לבני ובנות המצווה

- ליאיר אהרוני, לרגל בר המצווה, ולהורים, חגי ורמה.
- ליערה שכטר לרגל בת המצווה, ולהורים, כנה ואורי.
- לשקמה איתם לרגל בת המצווה, ולהורים, שלהבת ועמיצור.

דרך צלחה

- לגרעין עשייה החדש של סיירת רז עם כניסתו לניהול הסיירת.

שביל ישראל

- ברכות למשפחת שפירא נעם וסיגליה, על חזרתם מהמסע בשביל ישראל, אין עליכם!

צילום: אליעד גרשגור

כמובן מקומות שהשתיקה יפה להן (צחי כהן הפנה את תשומת ליבי לספרו של בוגי יעלון, "דרך ארוכה קצרה", שבו ישנה תמונה שלי מלווה את נתיניו באחד מביקוריו כראש ממשלה בבסיס מודיעין). בשנים האחרונות המעגל התרחב ואף לנשיא המדינה יש פרמדיק צמוד. כמו כן בזמנים מיוחדים שימשתי כפרמדיק של הרמטכ"ל כאשר הוא נסע למקומות מיוחדים או כאשר היה מדובר בתקופה בטחונית רגישה.

הטסות לחו"ל - במשך שנים רבות הייתי קשור לבית החולים הדסה ולגורמים נוספים שתפקידם להטיס חולים מהארץ לעולם, ובעיקר להחזיר חולים ופצועים שנפצעו בחו"ל והיה צורך להשיבם לארץ. טיסות אלו מתבצעות הן במטוסים פרטיים והן במטוסים מסחריים כשחלק מהמטוס מוסב כך שניתן יהיה לטפל בחולה - לדאוג להנשמה וכדומה. מדובר בפרוצדורות מורכבות ובציוד מיוחד המותאם למטוסים (לדוגמה לא ניתן להעלות בלון חמצן רגיל למטוס אלא רק בלון חמצן מיוחד), כאשר על טיסה כזו חייבים אישור רופא תעופתי מיוחד. אירוע מיוחד שזכור לי מבין עשרות הטסות הוא הטסה במטוס פרטי בערב שבת בבלגיה עם אדם חרדי שנצרך להשתלת כבד דחופה. בטיסה זו ישבה אשתו במטוס וכאשר ירדה השמש ואנו באוויר עשיתי קידוש ושרתי שלום עליכם מלאכי השרת. נחתנו בבלגיה ומשם במסוק לבית החולים. השארנו אותו בבית חולים ו... חזרה לארץ. לאחר כשעה מהנחיתה בארץ התייצבתי כהרגלי לקרוא בתורה בבית הכנסת "מניין הורים", כשאף אחד לא מעלה בדעתו שלפני שעות מעטות הייתי בבלגיה והספקתי לחזור (דרך אגב אותו אדם ניצל והזמין אותי לסעודת הודיה שהוא ערך לאחר מכן).

סיפורים משפחתיים אישיים - במסגרת התנדבותי כפרמדיק זכיתי לטפל כאמור באלפי בני אדם שלא הכרתי, אך בשני מקרים שהיו טיפולתי בבני המשפחה שלי והצלתי אותם. במקרה הראשון ביצעתי החיאה בבננו אלדד יהודה שנחנק בשל בליעת גולה, אירוע שאנו חוגגים עד היום כיום הולדת שני לאלדד (ואף הוספנו לו את השם יהודה בעקבות אירוע זה).

במקרה השני ביצעתי החיאה בסבא של שרית במהלך החתונה של הנכד שלו (בן דוד של שרית).

אני יכול לספר ולתאר חלק נכבד מאלפי המקרים שבהם טיפלתי, אך נראה לי שהדברים שכתבתי כאן משקפים במעט את תקופתי כפרמדיק מזה 25 שנים.

סגירת המעגל בתור עו"ד - פטור בלא כלום אי אפשר. לאור הניסיון הרפואי שלי והיכרותי רבת השנים עם מערכות החירום בארץ ועם תחום הבריאות, היום בין יתר תפקידיי המשפטיים אני משמש כיועץ משפטי לארגונים זק"א ואיחוד הצלה. לניסיון והיכרות אלו מתחברת לא פחות מכך העבודה היומיומית שלי במשרד עו"ד, שכוללת טיפול באנשים שנפגעו בצורות שונות, בדרך כלל פגיעות פיזיות כדוגמת תאונות דרכים, רשלנות רפואית, נזקי גוף רגילים וכדומה, כאשר הניסיון שלי כפרמדיק נותן את

משתתפים בצערו של אביב רון
על פטירת סבו, אמיל לוינשטיין.
תנוחם מן השמיים.

סיפורים

◦ משפחת שטאובר ◦

היא

עבריה לבית פישר,
בת 33,
גדלה באלון שבות.
בת שבט עוז
בסניף בני עקיבא
באלון שבות.
עובדת בעיצוב גרפי.

הוא

עמית, בן 38,
גדל ברחובות
ובבית גמליאל.
בן שבט אמונה בסניף
רחובות.
עובד במשרד האוצר.

ילדים זה שמחה

אורי (7.5), צורי (5.5), סיני (3.5).

מיקום ביישוב: רחוב אודם.

גרנו בעבר: ירושלים, אלעזר ושלוחות.
גרים בראש צורים כחודש וחצי.

"מה הייתה השאלה???"

מטורפים ואפס ראות.
זיכרונות משפחתיים של גשם: שיטפון בדרך לאילת,
הילדים חגגו באוטו!
הזמנה לחברותא: היינו שמחים לעשות אותה עם מתיישב
כלשהו בגוש עציון של 1948.
משהו שלמדנו על בשרנו ואנו מעבירים את המסר
בשמחה: המים בנחל הקיבוצים חמים כל השנה - במיוחד
בחורף!
מאחלים לראש צורים לרגל שנת ה-50: המשך שגשוג
ופריחה אנושית.
ושיישאר בינינו: סיני לוקח כרטיס וממתק בלימוד הורים
וילדים למרות שהוא מתעניין רק בתמונות...

עברנו לראש צורים כי שמענו שיש בנייה...
ועכשיו ברצינות - טבע, נוף, אנשים טובים, מה צריך יותר מזה?
אילו היו כותבים עלינו ספר הוא היה נקרא:
האנשים שעלו גבעה וירדו הר.
הבוקר של עמית: מתחיל מוקדם, כשהנסיעה לירושלים
אורכת 25 דקות.
הבוקר של עבריה: מתחיל כשהילדים מתעוררים או
כשהשעון המעורר מצלצל, המוקדם מבין השניים.
החפץ הכי חשוב בבית שלנו: מכשיר סודה סטרים.
מנת הדגל של הבית: לחם מטוגן וירקות חתוכים במלח גס
ופלפל שחור.
זיכרונות של גשם: טיול זוגי להר בנטל בגשם ורוח

קליטה נעימה!

צוות עלי צורים מזמין את כל המשפחות, ותיקות וחדשות כאחד, להתארח במדור!

החזון שלי לעשור הקרוב בראש צורים:

"הדואג לימים זורע חטים,
הדואג לשנים נוטע עצים,
הדואג לדורות מחנך אנשים"

כולנו מכירים את אמרתו של יאנוש קורצ'אק, וכדי לקיים את הנאמר לעוד עשר שנים כדאי להתחיל לעבוד כבר היום...

אנחנו נמצאים בשלב העצים, בואו ונעבור לשלב האנשים ונתמקד בנוער הנפלא שלנו!

כידוע נבואה ניתנה לשוטים {או לשותים... אבל זה כבר קשור לפורים} ואינני יודע מה יהיה בעוד עשר שנים. לפיכך אתן את החזון שלי לעבודה עכשיו כדי שבעוד עשור נהיה במקום טוב כמו היום ואף נעלה מעלה מעלה.

"על שלושה דברים העולם עומד, על התורה על העבודה ועל גמילות חסדים"

אחלק את דברי לשלושה נושאים:
תורה ותפילה

תורה - לומדי תורה יש ביישוב ב"ה, והייתי שמח לראות את בית המדרש פעיל בכל ערב, מלא בחברותות ובשיעורים, נוסף על בית המדרש וה"שישיעור" שיש היום. אפשר וצריך להעצים את השיעורים לנשים ולנערות. יש להתחיל מחדש את בית המדרש לילדים במשך השנה, ובחופשות לנוער המהמם. קהילה שסובבת סביב לימוד תורה (כמובן עם חסד ועבודת המידות) תחזיק לאורך שנים.

תפילה - בעשר השנים הקרובות יגיע תורם אלמוני שיבנה לנו בית כנסת חדש וגדול על בית הכנסת הקיים ובו יהיו מקומות לכל אנשי הקהילה ולילדיהם. עזרת נשים תהיה קרובה יותר לבימה ולארון הקודש, ותהיה משמעותית יותר בבית הכנסת. הבימה ואזור ארון הקודש יונגשו ויחודשו. האקוסטיקה בבית הכנסת תשופר, נערים וילדים ישתתפו יותר בתפילה כשליחי ציבור, יהיה מניין אחד משותף לאשכנזים ולעדות המזרח בימים הנוראים ושליחי הציבור ישקיעו בתפילותיהם.

עבודה וחינוך

כאן מוקד העניין!!! אם אנחנו רוצים המשך לדור שלנו כדאי מאוד להשקיע בנוער ובילדים מהיום, נוסף על הקיים...

בעוד עשר שנים הנוער שלנו יתחתן ויבנה לעצמו בית, ונרצה {חלקנו...} שהילדים יגורו לידנו. הם יהיו הדור הצעיר של היישוב, וירצו להתוות את הדרך שלהם. אם נחבר אותם היום ליישוב {ואנחנו די בכיוון} הם ימשיכו ואף יעצימו בכוחות הצעירים שלהם.

אז מה אפשר לעשות?

להמשיך בפעילות ועדת חינוך שעושה עבודת קודש וחושבת על כל דבר, ולתקצב!!! אותם בעוד תקציבים!!! להשקיע בגני ילדים, הן בחומרות והן בחומר האנושי. לתת לנוער להוביל בהדרגתנו את החלומות שלהם. כמובן להמשיך ולהוסיף שיעורי תורה ומפגשים רוחניים עם דמויות שיש לנו ביישוב, ולהמשיך בכל פעילויות החסד שהנוער שותף להן.

גמילות חסדים

דברים מדהימים קורים ביישוב שלנו, מוועדת חסד ועד סיירת רז, מוועדת צדקה ועד בישול לילדות, ועוד חסדים פרטיים שאנשים עושים כאן! צריך להמשיך, להמשיך ולהמשיך, בשיתוף כמה שיותר מחברי הקהילה והנוער. כל הזמן לחשוב על עוד דברים שאפשר לעשות {בנק הזמן, עזרה לאנשים מבוגרים, עזרה לילדות טריות}. תקוותי שבעוד עשר שנים לכל משפחה יהיה את התחום שלה שבו היא תתנדב ותהיה אחראית עליו.

עוד חלומות...

פני היישוב - אני מקווה שהבנייה הקרובה תצא לפועל עוד השנה, ויהיו בהמשך עוד יחידות בצנרת. כל גני השעשועים ביישוב יהיו מודרניים {נשאיר את הטרקטורים, אל דאגה}, חדר האוכל יהיה לאולם אירועים, שאפילו חתונות יהיה אפשר לערוך בו, הזכוכים יישארו רק באזור הרפת, הסוכה של האוטובוסים תהיה למעגל תנועה נורמלי, ולבסוף יהיו שירותי הסעה של קלנועיות מסוף רחוב חלמיש לבית הכנסת... אל תאמר לכשאפנה... שמא לא תפנה קדימה, יש לנו מלא עבודה...

* נחשון שרלו, גר בראש צורים מזה שבע שנים, נשוי באהבה לרעות לבית משפחת קהלני מאלון שבות, אבא לשבעה ילדים מתוקים, מלמד בתיכון הרטמן. הרטמן??? - הרטמן!!!!

האוכלוסייה ההולכת וגדלה בארץ. ואת כל מי הקולחין שנאספים מעבירים לחקלאות, להשקיה לאחר חיטוי. לנו חקלאי הצומח ברור שלגשם ישנה השפעה ישירה ורבה על סביבת הגידולים.

בשנים גשומות ומושלגות הקרקע נשטפת ומתנקה מכימיקלים ומזהמים. המזיקים והמחלות שקיימים בקרקע פוחתים וההתעוררות והנביטה באביב יפות יותר, הן הודות להשקיה מהגשם והן בגלל הקור הנחוץ לתרדמת הצמחים. אולם בשנים שחונות וחמות המלחים מצטברים בקרקע והאדמה מפסיקה להיות פורייה. המזיקים והמחלות מרימים ראש ואפילו הווירוסים פוגעים קשה בעצי הפרי והגידולים. וכשכבר יורדים הגשמים לרוב הם בזעף, ומתחי הגשם יוצרים נגר עילי וסחף קרקע (זוכרים את הברד שירד בסוף פסח בשנה שעברה אשר פגע בלבלוב וסחף את האדמה?). כאמור בארץ בכלל ובגוש עציון בפרט משקים את עצי הפרי ואת גידולי התעשייה במים מושבים, זאת אומרת מי קולחין מטהרים. לכל גידול צריך כמות מים שנתית הנחוצה לו כדי להשלים מחזור חיים ולהבשיל את הפרי.

אפשר לקבל את רוב המים בממטרים ולהשלים בהשקיה בקיץ. אך אם אין ממטרים מספיקים יש להתחיל להשקות מוקדם מאוד ולמלא את כל עומק בית השורשים במים. ישנם גידולים אשר צורכים כמות מים גדולה כגון תפוח ואפרסק וכדומה... ויש גידולים חסכוניים יותר כמו גפן יין. אולם גם את הגידולים החסכוניים יש להשקות באופן מדויק על פי צריכה יומית, התאורות, הבשלה וכו'...

בשנים האחרונות הפסקנו לגדל בגוש את העצים הבזבזניים ועברנו לגדל את החסכוניים יותר: כרמי יין וגודגן, מסיבות כלכליות. כיום אנו משקים במים אשר נאספים בברכות חמצון (שנמצאות מדרום לכפר עציון) במערכת השקיה שהקימו מנהל המים, מקורות והמועצה האזורית. רק חלק קטן של המטעים מושקה במים שפירים הקרים יותר. ומובן מכך שאם אין גשם לא תהיה שטיפת קרקע אלא המלחה הדרגתית שמקלקלת את הפוריות, והקרקעות יתדלדלו לאורך זמן. לאור הסבר זה אפשר להבין עד כמה הגשם בחורף חשוב: לצומח, לקרקע ולחי אשר תלוי בו. אפשר להוסיף עוד גורם: עשבי הבר הגדלים רק ממי הגשמים מספקים מזון ומרעה לאוכלי העשב ולכל שרשרת המזון בטבע. בפרק יא בספר דברים, בפרשת "והיה אם שמוע", אנו קוראים בכל יום על ההקשר ההדוק בין מעשינו למטר שיבוא בעיתו או שלא, שכר ועונש מידיים לכל אדם. בפסוקים יא-יב מתאר משה את ההשגחה האלוהית באמצעות הגשם בארץ: "...למטר השמיים תשתה מים. ארץ אשר ה' אלוהיך דורש אותה, תמיד עיני ה' אלוהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". וזאת לעומת ארץ מצרים שמושקית במי נהרות הנילוס ומערכת ההשקיה האנושית. האדם לא מרגיש את תלותו בגשם היורד בהר באפריקה במקורות הנילוס.

בשנים האחרונות אני מתבקש לעבור לפני התיבה כשליח ציבור בתפילת הגשם בשמחת תורה. בכל שנה אני מתלבט שוב בעניין המשמעות של הפיוט היפה ועל האמונה שבזכות אבותינו נוכל לבקש מטר מהבורא ולקבל בחסדיו גשם לארצנו, וכן על תפקיד הגשמים וחשיבותם בחקלאות המודרנית והקשר בין התפילה לחקלאות.

כידוע רוב הציבור הישראלי כיום נוקט בגישה הכללית של הקשבה לחזאים המטאורולוגים, ולאחר מכן מתכננים את הפעילות לפי המפות הסינופטיות וממשיכים להתנהל. אך בחקלאות זורעים, ומשקים במים שפירים מקידוחים או במים מושבים או מותפלים, וזאת בהתאם למצב האקוויפר והספקת המים הארצית של מקורות, וממשיכים לקוות לגשם שיבוא וירטיב את המצב. האדם סומך רק על עצמו. אולם ישנה הגישה הדתית שלנו, שנותנת משמעות למטר הגשמי ומעבר לו.

על היהודי להתפלל לקב"ה ולבקש את רחמיו שייתן לו "ברכת שמיים" כפי שעשו זאת בזמן המקרא, תקופת שיבת ציון, תקופת המשנה, התלמוד והפייטנים. עד אשר גלינו מארצנו ואיבדנו את הקשר אליה ואל גידוליה. תפילת הגשם (לפחות בעדות אשכנז) נשארה מופשטת ולא מוחשית.

לדעתי יש לשלב את הגישות מתוך הכנת החשיבות של הגשם והטל לסביבה, לעם ולחקלאות.

מתוך מחקרים אקולוגיים-סביבתיים רב שנתיים עולמיים, מסתבר שבכל שנה יורדת כמות שנתית קבועה של ממטרים בכל כדור הארץ. אולם יש שינויים רבים בתזמון ובאזורים שבהם יורדים עודפי המשקעים.

כידוע אזור המזרח התיכון שנמצא קרוב לקו המדבריות העולמי הולך ומתייבש, והמדבר "מאיים" לשוב ולהתפשט. התופעות המטאורולוגיות נעשות קיצוניות יותר. האקולוגים חלוקים ביניהם ברעות על ההסבר להתחממות כדור הארץ, המסת הקרחונים וההתייבשות. האם זה בשל סערות על פני השמש והקרנה שלה היצורות עידנים חמים, או שזה בעיקר עקב החורים באוזון ואפקט החממה שכנראה נובע מפעולות האדם אשר מבזבז משאבי טבע ומייצר גזי חממה ופוגע בסביבה בשל הפיתוח המואץ בעולם וריבוי האוכלוסייה.

עם כל המידע הרב איננו מבינים את כל המכלול וסדר התופעות. אין לנו הסבר לכך שבארץ אחת יש מונסון ושיטפונות ובארץ אחרת באותה יבשת יש בצורת ויובש ושרפות ענק.

בין כך ובין כך ניתן להבחין שיש סדר ובעל בית כבריאה, אך איננו מבינים את חשבונותיו.

לא אפרט כאן את כל נושא ההידרולוגיה המיוחדת בארץ ישראל ומצב האקוויפרים ההולך ומחמיר, מספיק לראות את מפלס הכינרת היורד בשנים האחרונות. כיום המדינה מטפילה מי ים בשביל לספק מי שתייה לכל

יש לדעת כי הגידולים ויסודות המזון העיקריים בתקופת המקרא היו: דגן ללחם, תירוש (יין לשתייה שנמזג במים) וצימוקים (סוכר), ויצהר (שמן זית למאכל, לרפואה ולאנרגיה). אומנם כיום מגוון הגידולים והמזון התרחב ויש סחר עולמי במוצרים, אך הבסיס נשאר החקלאות שמהווה תשתית חיונית לכל עם חופשי. נכון, חקלאות קטנה ויעילה יותר שמייצרת כמות גדולה היא הכרחית בימינו.

המדינה חייבת להתבסס על עצמאות כלכלית וביטחון תזונתי, ועל סביבה בריאה, חברה טובה וביטחון פיזי.

אך המים הם הבסיס לכול והאדם חייב לשמור על הטבע והקיימות הסביבתית ככל יכולתו, ומעבר לכך – להאמין. כדי שהאדם יהיה טוב יש להתפלל ולהודות על ברכת השמיים כי למים יש משמעות קיומית.

A photograph showing a snowy outdoor area. In the background is a brown building with a green roof section. In the foreground, there are several metal cages or pens, some of which are partially covered in snow. To the left, there is a red structure, possibly a shed or a container, also covered in snow. The ground is completely covered in a thick layer of snow.

בתקופת הנביא יואל, כנראה בתחילת שיבת ציון ובית שני, היו בארץ שנות בצורות קשות ועימן התקפות של להקות ארבה אשר השמידו את כל הצומח. לאחר מכן העמים שמסביב ומצפון החלו לאיים ולכבוש את הארץ והעם המרוששים מנזקי הטבע. הנביא מעורר את העם בנבואה אשר רלוונטית עד ימינו אנו: "...הנני שולח לכם את הדגן והתירוש והיצהר ושבעתם אותו. ולא אתן אתכם עוד חרפה בגויים. ואת הצפוני ארחיק מעליכם והדחתיו אל ארץ ציה ושממה... (יואל, ב יט-כ) ...ובני ציון גילו ושמחו בה' אלוהיכם, כי נתן לכם את המורה לצדקה. ויורד לכם גשם מורה ומלקוש בראשון. ומלאו הגרנות בר, והשיקו היקבים תירוש ויצהר. (כג-כד) ...ושלמתי לכם את השנים אשר אכל הארבה הילק והתסיל והגזם חילי הגדול אשר שלחתי בכם (כה).

כמטפלת, גם בטיפול פרטני, אני מחזיקה בראש את המשפחה כמערכת. הפרט נולד ומתפתח בתוך משפחה, שבה הוא לומד דפוסי התקשרות וממנה הוא יוצא ויוצר מערכות יחסים נוספות, מבסס זוגיות, ובונה תא משפחתי משלו. כדי שיוכל לעשות בחירות חופשיות, עליו לקחת מחויבות מתוך מודעות. בעבודה בתוך קשרים מודעים, השאיפה היא לפתח את היכולת לראות את הילד הקטן שבתוכנו ובתוך השני, ללמוד להזמין אותו החוצה, ולאפשר לו לצמוח לתוך המרחב הבטוח שבקשר.

"היכן נתחיל להבין את עצמנו?"

אני יכול לצפות בעצמי רק במערכת יחסים משום שכל החיים הם יחסים. אני יכול להתקיים לבדי, אני קיים רק במערכת יחסים עם אנשים, דברים, רעיונות, וכאשר אני חוקר את יחסי לדברים ואנשים וכן לדברים פנימיים, אני מתחיל להבין את עצמי." (קרישנמורטי).

כולנו מתמודדים עם אתגרים במערכות יחסים. אם כבנים ובנות להורינו, אם כבני זוג, כהורים וכו'... אני מאמינה כי ניתן לפתור חלק גדול מהקשיים בעבודה מודעת, וברכישת כלים שונים מאלו המוכרים לנו.

אשמח לסייע בכל עניין - 054-6700674

שמי שירה הכהן, תושבת ראש צורים כ-16 שנים, נשואה ואמא לשלושה בנים מתבגרים.

אני יועצת חינוכית למעלה מ-20 שנה, עובדת עם מתבגרים בגילאי חטיבת ביניים ותיכון. מתבגרים הם עם קסום (במיוחד כשהם לא שלך בבית...), ואני אוהבת את האנרגיות שלהם וגם את השגעונות שלהם. עבודה עם מתבגרים משאירה אותך צעירה ורעננה, ולעולם אינה משעממת.

לאחר מספר שנים כיועצת, הרגשתי שחסר לי עומק בעבודה הייעוצית, ולכן החלטתי להעמיק את העבודה המקצועית שלי בלימודי פסיכותרפיה במסלול לטיפול זוגי ומשפחתי באוניברסיטה העברית. מסלול זה כלל לימודים תאורטיים ומעשיים, אשר כחלק מהם התקיים טיפול במשפחה מאחורי מראה, כאשר הקבוצה כולה צופה במטפלים ונותנת להם משוב.

ההסמכה כמטפלת זוגית ומשפחתית מטעם האגודה לטיפול משפחתי, ניתנה לי לאחר מספר שנים לא מבוטל של צבירת שעות טיפול וניסיון בטיפול במשפחות ובזוגות.

כיום במקביל לעבודתי כיועצת אני מטפלת ב"מכון שילוב" ובקליניקה פרטית, באופן פרטני (כולל במתבגרים), זוגי ומשפחתי.

אני מתעכבת רק שניה במחסום
איזה כיף לעבוד בדרום

אולי ברחוב אמצא חניה
אולי בעוד חדשים תסתים הבניה
אולי יקימו מרכז חניות
אולי יתקנו שוב ת'בירזיות
אולי בחמש יסתים המעון
אולי יום אחד, נהיה כפר עציון

הרבה לפני פסטיבל הדבדבנים
בזכות רבקה כהן כתבו עלינו בעתונים

הילד שוב משעמם
סמי הכבאי מוכן
הוא דבוק אל המרקע
יש לי שקט לשעה
עושה סדר במהירות
(סמי הכבאי)
וגם ספונג'ה בזריזות
(סמי הכבאי)
סמי כאן לעזר
תודה לכבאי הגבור!

יש תרבויות שבהן רוקדים כדי לעורר אותו, אנו יודעים לפחות על מישו אחד ששרטט מעגל ולא יצא ממנו עד שהוא הגיע, ובעוד כמה ימים נתחיל לשאול ולהתפלל עליו.

הגשם. מה יש במים העליונים הללו שרבים מזיכרונות הילדות שלנו נקשרים בהם, שאנשים אוהבים אותם, או שונאים אותם, מחכים להם, או חוששים מהם, שהם יכולים להיות סימן לפורענות או לברכה, שמשוררים ואומנים לא מצליחים להיות אדישים כלפיהם.

לכבוד שאילת הגשם שתתחדש ממש בעוד כמה ימים - ביקש המדור מאנשי ראש צורים לספר על זיכרון מגשם אחד מיוחד שזכור להם, או מגשמים רבים. ולשפע של גשמי ברכה.

מתן רבקיין:

מאז שאני זוכר את עצמי אני אוהב גשם. הטיפות על החלון, מזג האוויר הסוער, הריח הטרי, תחושת הרעננות, המגפיים בשלוליות. ממש חוויה מרגשת. בתור תיכונסט, אני זוכר כי הייתה שנה אחת שבה הגשם בושש לבוא. חיכינו וציפינו אך עברו מספר שבועות והיובש היכה ללא רחם. יום אחד, בזמן השיעור, התחיל גשם. בתחילה טיפות אך מהר מאוד הוא הפך להיות גשם של ממש. החבר שישב לידי באותו זמן בכיתה היה משוגע לדבר לא פחות ממני. שנינו יצאנו בסערה מהכיתה, ומבלי להתייחס להערות המורה שמנו פעמינו לחצר.

"אז מה עושים?", הוא שאל בזמן שאנו נרטבים עד לשד עצמותינו.

"מה זאת אומרת מה עושים?", עניתי. "זה ברור, עושים את ריקוד הגשם".

אז התחלנו להסתובב במעגל ולצעוק "גשם גשם בולה בולה..." כמו שני אינדיאנים.

כעבור כמה שנים מצאתי את עצמי יושב בקניון עזריאלי בדייט לא מוצלח במיוחד. זוכר אפילו היכן ישבנו - בית קפה ליד חלונות ענק. הרבה מילים נשפכו שם לריק, אך סיטואציה מרכזית מתוך הדייט נחרטה בי עמוק. בזמן השיחה התחיל לפתע גשם חזק. זה היה מפתיע ומרגש, כי זו הייתה תקופה שלא ירד בה גשם. באופן כמעט אוטומטי קפצתי מהכיסא ואמרתי "איזה מדהים שיורד גשם, אני

לא מאמין, פשוט מהמם. יייששש!". התגובה היבשה של הבחורה, "גשם, אז מה הביג דיל", במין פרצוף אפטי לחלוטין, הבהירה לי שכנראה הרבה לא יצא מהפגישה הזו. אפילו הצבא לא הצליח להוציא ממני את האהבה לגשם. הרבה תרגילים וניוטים נערכו בגשם. החוויה הצבאית הכי משמעותית שקשורה לגשם (ויש הרבה) הייתה בחומת מגן. היינו אמורים להיכנס לשכם, לגלוש מהר גרזים ישר לתוך הכסבה. כל חטיבת גולני התאספה במלון בירושלים, ובלילה שלפני הפריצה הגיע הרמטכ"ל כוגי לשוחח איתנו. הגשם היה עוצמתי ביותר באותו לילה. הוא הסביר כי אנו לא פורצים באותו לילה, לא מפני שאנו מפחדים להירטב, אלא מפני שהמחבלים לא יוצאים כשיורד גשם... ירדנו בלילה למוחרת. האדמה הייתה כל כך בוצית שפשוט התגלשנו על הישבן כמעט את כל ההר עד לשכם. לסיום סיפור חסידי. לפני כמה שנים העברתי השתלמות בבית ספר בירושלים. נסעתי באוטובוסים לקריית מנחם. הגשם שטף את כל העיר, וגם אותי כשחיכיתי לאוטובוס. רטוב כולי עמדתי מול חדר המורים באותו בית ספר תיכון, ופשוט התחלתי לספר להם מדוע אני שמח שאני רטוב. דיברתי על שפע, על לצאת מעצמך ולראות את הדברים מנקודת מבט אחרת ועל להפוך סיטואציה לסיפור. הם כל כך התרגשו מהסיפור שמחאו לי כפיים כשסיימתי. הרגשתי, ולו לרגע קט, שהצלחתי לגרום לאנשים לאהוב גשם.

רעות בלנק:

נולדתי בהושענא רבה, בחג שבו מתחילים לבקש על המים. הייתי הולכת עם אמא לבית הכנסת וצופה בחזן עטוף בקיטל חובק בידיו את ארבעת המינים וקורא בקול נחר "הושענא נא... בעבורו אל תמנע מים..."

העוצמות הללו תמיד ליזו אותי והרגשתי שאני לא סתם מחוברת לעונת החורף הקרה ולימי הגשם הרבים. ביום חתונתנו הגשם לא הפסיק לרדת. לאורך כל היום ירדו מטחים של גשם.

התארגנתי בבית ובליבי ביקשתי שיחדל. נבהלתי מהעוצמה. אחר כך הבנתי שהמים האלה הם חלק ממני והם ממש מוכרחים לרדת ביום המיוחד שלי. יצאתי להצטלם בגשם (עם המטרייה של הצלם) והתרגשתי מכך שהשמיים והאדמה אומרים איתי שירה. למוחרת התחיל שלג כבד שכולנו זוכרים... אבל זה כבר סיפור ממש אחר.

רעות ברוש:

בספרים הקדושים כתוב שראוי ליהודי להתפלל שלא תלד אשתו בשבת ולא יאלצו לחלל שבתם. לפני כמעט שלוש עשרה שנים, בליל שבת בחודש טבת, התעוררתי משנתי כשמשונו נע בי וזע בי וידעתי, בידיעה המופלאה של הנשים ההרות, שהגיעה העת ללדת ובקרוב אפגוש את התינוקת שבתוכי. המפה הלבנה כיסתה את השולחן, נרות השבת עוד דלקו ואנו יצאנו לדרכנו אל בית החולים שערי צדק. הכבישים היו שטופים מגשם, כמעט ריקים מאדם, ופנסי הדרך נדמו עלינו כנרות שבת רועדים המלווים אותנו בדרכנו. כל הדרך אסי ואני שרים שירי שבת בין הצירים והרגשה קסומה וקדושה מלווה אותנו. גשם דק מתחיל לרדת, שפע עדין משמיים. אחרי כמה שעות, בלילה מיוחדת במינה, נולדה תמה, תינוקת של שבת.

חנניה רותם:

אויש, הדרכון, איפה הוא? אוך, הוא נשאר בבית, מחלחלת בי ההבנה בזמן השבת המשפחתית. נרגש לקראת הטיול הראשון בחיים בעבר הירדן המזרחי. אין ברירה, במוצ"ש ניאלץ לחזור הביתה להביא אותו, ומשם להמשיך הדרך. הדרכון בדינו, נשאר לסדר לעצמי מקום לינה ללילה. טלפון לאחראי הקבוצה, אני בכלל נספח לטיול, מתפלל שהוא יזמין אותי לישון אצלו בבית, אפילו על הרצפה, רק שיזמין. עד היום אני מחכה להזמנה... הרעיון היחיד שהיה לו הוא שאני אפנה לנהג המשאית של הטיול שגר בעין גדי. גם הנהג לא הזמין אותי לישון על הרצפה... "יודע מה?", אומר נהג המשאית, "בעין גדי אין בעיה לישון בחוץ. תגיע לקיבוץ, אני הבית האחרון, תיכנס למשאית ותישן עד

שנצא לדרך בחמש בבוקר."

אוטובוס חצות לאילת, בדרך גשמי זלעפות. עקרונית אני אוהב גשם, רק אם אפשר בבקשה ששנייה לפני שנגיע לעין גדי הוא בדיוק ייפסק. הגענו, ובדיוק שנייה לפני כן, הוא הפך למבול... מחר יגידו בחדשות שמרוב גשם שני אנשים בוואדי ערה טבעו למוות, מחר אחרי הצהריים נגיע לגשר מעל נחל הארנון. יש לארנון שטח ניקוז עצום, כמעט כמו כל יהודה ושומרון ביחד. ושם - שיטפון מטורף, השיטפון המתועד הכי גדול בארנון. דקות ארוכות שפשוט מסתכלים וזהו. מים ועוד מים ועוד מים, נחשול אדיר שסוחב איתו סלעים, חביות ומכל הבא למים... לעמוד על הגשר במקום מבטחים ולהתפעם מהנהגת ה' בעולם. אבל עכשיו זה עוד לא מחר... המעייל שלי, שקודם היה במדיניות אגירה, הגיע למאזן חיובי ומשחרר דיבידנדים לכל הסביבה... גם התיק שלי, שחשבתי שאפשר לסמוך עליו, הכריז שהוא לא בעסק והצטרף למלחמת מים...

הדרך ארוכה ומפותלת... רבע שעה מכביש 90 עד לקיבוץ, ועוד רבע שעה בתוכו... הינה המשאית. הפכתי לשמאי מים מקצועי, לא נשאר לי סמ"ר אחד יבש. פורש את הציוד על ספסלי המשאית שיתייבשו כמה שאפשר - הסיכויים אפסיים בהתחשב בגשם וברוחות הקרות שממשיכים כל הלילה. בבוקר משתתפים אחרים מהקבוצה מתלוננים - מה זה השק"ש הרטוב הזה שפרוש על הספסל ומרטיב להם את הבגדים, והם לא חושבים שמישהו אמור לישון בתוך השק"ש הזה בלילה... גם בהמשך השבוע אין יותר מדי איך לייבש את הציוד, בימים הוא מקופל, מגיעים למקומות הלינה רק בלילה ויוצאים מוקדם בבוקר... למרות הנ"ל אני חולה על הגשם (בד"כ גם חולה ממנו) וממשיך להתפלל אליו בלי הרף... כל התיאור הזה הוא טיפה בים לעומת דברים אחרים שקרו באותו הטיול, אבל ביקשו משהו בהקשר של גשם...

טל נוימן:

הרבה גשמים אני זוכרת, בעיקר מילדות. סליחה שאני אומרת, אבל לגשם במישור יש איכות אחרת לגמרי מזה שעל ההר. היה לי גם שלולי, חבר ילדות שהייתי רצה אליו בהתרגשות בכל פעם אחרי הגשם הראשון (עד שסללו את הכביש מחדש והוא נעלם. טראומה). אבל הגשם שהכי נשאר לי בגוף, ואני יכולה להרגיש אותו אפילו ביום חם באמצע אוגוסט - ירד עליי דווקא בארגנטינה. חצי שנה לאחר החתונה יונדב ואני נסענו לארגנטינה. לקראת סוף הטיול הגענו לבואנוס איירס ומשם יצאנו למפלי האיגואסו. נסיעה של 18 שעות באוטובוס לכל צד, ללא עצירה. רק כשעלינו על האוטובוס הבנו שהתמזל מזלנו: האוטובוס היה בנוי משתי קומות. בקומה הראשונה נמצאים שני הנהגים שנוהגים במשמרות, ותא שירותים

(לא ממליצה), ובקומה השנייה - הנוסעים. כך שהיושבים בשורה הראשונה (יונדב ואני) זוכים לשמשת זכוכית ענקית הצופה אל הנוף המתחלף. השעות חלפו, הערב החל לרדת, וסופה חזקה פרצה בשמיים מעלינו. ככל שהאוטובוס הלך והתרחק מהעיר הגדולה כך הסופה הפכה פראית יותר ויותר. השמיים התעננו, גשם מטורף ניתך על החלון, ברקים בגודל ובעוצמה שמעולם לא ראיתי בארץ היכו בשמיים ללא הפסק, מאירים באור סגול ומסנוור את הדרכים הבוציות. ולכל זה התווספה הרגשה

של זרות איומה אך נעימה. בואנוס איירס היא המקום הכי רחוק מהבית שיש - ואפילו ממנה אנחנו הולכים ומרחיקים, נכנסים לכפרים ללא שם, מגיעים אל נוף שאין בו דבר אחד מוכר. זו לא הייתה חוויה נעימה במובן הרגיל, זו הייתה חוויה עוצמתית, מפחידה, מהממת, מלאת אימה, מפעימה. התמהיל הזה של זרות, ברקים סגולים וגשם אלים שאינו מרפה - היה חוויה שלא תישכח. הייתה פעם נוספת בטיול שהרגשתי הרגשה דומה, אבל על כך אוכל להרחיב בגיליון שיוקדש לקרחונים...

”כי הנה היום בא בוער כתנור” (מלאכי, ג'ט)

בשנים האחרונות אנו מרגישים שינוי במזג האוויר, אם פעם לא היינו זקוקים אפילו למאוורר, הרי היום נראה שצריך להשקיע במזגנים. ההבדל המשמעותי ביותר הוא ברצף הימים החמים. עד לפני כמה שנים היו מעט ימים שבהם הטמפרטורות עלו מעל ל-30, והשיא (הנדיר) היה 36 מעלות. לפני כמה שנים היה יום בודד שנמדדו בו 37.8 מעלות. כאשר הלחות נמוכה והימים החמים באים בודדים או בזוגות, אפשר לסבול זאת. עכשיו כשנוחתים עלינו שבוע ואף שבועיים רצופים חמים - קשה לנו. והנה בשבת האחרונה נשבר שיא, וטמפרטורת

המקסימום הייתה 38.1 מעלות. בתחזית הודיעו שביום א יהיה חם עוד יותר, אך הטמפרטורה המרבית הייתה 37.1.

יתכן שההרגשה הקשה נבעה מהעליה בלחות היחסית, שגורמת לעומס חום כבד יותר.

היום יש לנו תחנה אוטומטית הממוקמת קצת יותר גבוה - מעל ללולי זכריה. הטמפרטורות הנמדדות שם נמוכות במעלה וחצי עד שתי מעלות לעומת המדידות בתחנה הרגילה.

בתחנה בירושלים, על גג בנין ג'נרלי, נמדדו בשבת 39.5 מעלות, וביום א - 40.8 מעלות.

לסיום כמה מילות עידוד: עכשיו כבר מנחם-אב וגם אוגוסט, ובחודש זה מתחילה פריחת החצב. כידוע “חצב פורח - הקיץ בורח” כך שבתוך כמה חודשים אפשר יהיה שוב לקטר כמה קר לנו...

רבקה כהן

29.07.2000

היכן ומתי נמדדה כמות הגשם השנתית המקסימלית בארצנו?

1. בחורף 1991-1992 בבית דגן.
2. בחורף 1968-1969 במירון.
3. בחורף 1921-1922 בהר הכרמל.

מקסימום
גשם שנמדד
בארץ ישראל
הוא 1992-1991
בבית דגן

אז נגיד שאיתרע מזלך וקיבלת הצעת נישואין דווקא בסוף ספטמבר (אפילו שהקפדת להתחיל לצאת עם הבחור בתחילת ינואר, תעשו את החשבון לכד). אז ברגע המשמח הזה שלוש אפשרויות עומדות בפניך:

1. להתחתן בחודש הקרוב ולהקדים את החורף - לא מתאים אם במשפחתך נוהגים לתכנן הדלקת נרות משותפת בחנוכה כבר במוצאי פסח.

2. לדחות את החתונה לאביב - יותר מדי

זמן התברברות בסידור השולחנות, בזמן זה עלולות להיווצר יריבויות חדשות, מה שיגרור סידור מחודש של האורחים.

3. להתחתן בחורף.

אז בלית ברירה החלטת ללכת על האופציה השלישית, ולקוות שיום החתונה שלך לא יהיה אחד מאותם עשרה ימים בודדים בשנה שבהם יורד גשם ללא הפסק. כאשר לפניך הרקורד המעורר של בצורת בשבע השנים האחרונות ועוד שבע שנים נוספות של מיעוט גשמים שצפויות על פי כל התחזיות ולפי כל המודלים - עשית את זה: קבעת חתונה לסוף דצמבר.

שבוע לפני הכול עוד היה נראה בסדר, השמש זרחה, הציפורים צייצו והשמיים נראו בהירים. קבעת צילומים בחוף הים, והיית בטוחה שיש בידיך קלף מנצח: מחירים של חורף ומזג אוויר של קיץ, קבלת פנים בגן אירועים פתוח, כשהאורחים לא משתמשים בדף הברכות לאמירה בשעת החופה כמניפה ולא מנסים להצטופף ליד המאוורר הקרוב. ואז יום לפני, בחוסר הלימה מוחלט לכל התכנונים שלך, השתנתה התחזית: גשם.

בשעה 12 בצוהריים התקשרו מהאולם להגיד שקבלת הפנים בסוף לא תהיה בגן אירועים פתוח ופורח אלא תועבר לסוג של מסדרון מאולתר ליד השירותים, וכל מי שרוצה לשבת - שלא ישכח להביא איתו מהבית מגבת קטנה כדי שיוכל לנגב את הכסא שיסחוב מבחוץ. שעה אחרי כן התקשר הצלם לשנות את מיקום הצילומים מחוף הים הפסטורלי ללא אחרת מאשר חנות הצעצועים "טוים אר אס" בקניון ראשון לציון, שם תוכלי להצטלם עם בובות פרווה מכל הצבעים. אכן רומנטי להפליא.

אבל את בשלך. היית נחושה שלא לתת לשום דבר לפגוע לך ביום המאושר, והגבת באדישות אפילו שהקרובים-רחוקים מהצפון התקשרו לבטל השתתפות כי "יש חשש להצפות בכביש החוף". לא נורא, כמה מנות פחות ועוד סידור שולחנות אופציונאלי שהלך לעולמו.

בבוקרו של היום המיוחד בחייך שמת פעמיים לעבר המספרה מספר אחת בתל אביב, זו שעושה כל תלתל מקורזל לבייבי ליסט מעוצב לעשרים השעות הקרובות לפחות. אין ספק שארבע

השעות שבהן שהית במספרה, בתוספת 900 שקלים, היו אחת ההשקעות הטובות שעשית, כי התסרוקת אכן הדהימה את כל העוברים והשבים בעשרים הדקות שבהן צעדת בגשם שוטף מהמספרה לחניה הקרובה ביותר. עד שהגעת לאוטו כבר נראית פחות או יותר כפי שיצאת ממנו, אבל בעצם - אין על המראה הטבעי. לאחר שעתיים מרנינות של ישיבה על כיסא הכלה, כשחברותייך כבר מעט עייפו מלשיר את "שמח תשמח" בכל הלחנים האפשריים והחלו לפזול לעבר הטורטיות שעמדו

להיגמר בבופה, נודע לך שגם נהג ההסעות מעט התבלבל בדרך עקב הגשם הכבד, וכל האורחים מצד החתן כולל אחיו יצאו בדיוק הרגע מירושלים. זה הרגע שבו הבנת שאולי תהיה לך חתונה בקיץ אחרי הכול.

אחרי חדר הייחוד, כשרצית ללכת להצטלם עם החתן מבלי לחצות את האולם ולעבור בין כל האורחים, החלטת לצאת מדלת אחורית ולהיכנס שוב דרך דלת הכניסה. התברר לך שדלת הכניסה ננעלה בינתיים כדי שלא תעוף ברוחות החזקות. כך מצא את עצמו הזוג המאושר נעול במשך רבע שעה מחוץ לאולם, בגשם השוטף. תלתל אחרון של בייביליסט הלך לעולמו בדיוק לפני הצילומים.

כשהצלחת לחזור לבסוף לתוך האולם, גילית שהאוהל המאולתר שהוקם בקבלת הפנים לא הצליח לכסות את כל הקצוות ועל כן כל מי שהלך לבר לקבל כוס שתייה היה צריך להצטייד במטרייה, אך לפחות לא היה צורך לדלל את המיץ בקוביות קרח, כי חתיכות ברד ירדו מן השמיים היישר לתוך הכוסות. או כמו שאמרו כבר לפניך, "כשקר ורטוב ויורד עליך גשם - גם לאורח שלך קר ורטוב ויורד עליו גשם".

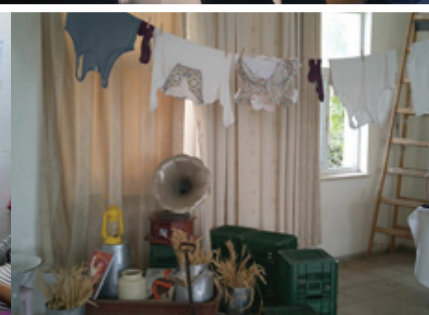
שתי הערות אחרונות לסיום:

● בניגוד לקרובים (לשעבר) מהצפון שבחרו להישאר בבית, ראוי לציין את אלה שמזג האוויר הקשה, הגשם השוטף והברד הדוקר לא הפחידו אותם והחליטו בכל זאת לצאת לרחובות. אני מדברת על אותם פורצי מכוניות באיזור התעשייה ראשון לציון שניצלו את זמן החתונה בשביל לפרוץ לרכבי האורחים, ולימדו את כולנו חריצות והתמדה מהן. אז תודה על זיכרון חמים ביום קריר שיש עד היום למספר אורחים מהחתונה שלי.

● אומנם יום חתונתנו הוגדר כיום עם כמות המשקעים הגדולה ביותר מאז נובמבר 1992, אך חודש לאחר מכן נערכה חתונתה של גיסי שבה הגשם הכבד גרם להפסקת חשמל באולם בשעת החופה, ועל כן אף אחד לא זכה לשמוע או לראות את הטקס המקודש. על כך נאמר: "אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין..."
חורף טוב לכולם ושיהיה רק בשמחות!

**ערב פתיחת
שנת היוכל
לראש צורים**

ס"ד המעלות לקיבוץ ראש צורים היינו כחולמים...

לרגל שנת היובל,
חברי הקהילה ותיקים נחדשים,
מוזמנים לשלוח סיפורים, מתכונים,
תמונות וזיכרונות לספר היובל.

לפרטים נוספים - דפי קרמר טלפון: 052-5665418

שנת בת מצווה - תפילת ילדים

שלום לכולם!!

ברוכים הבאים לפינה החמה ביותר: פינת הנוער!
דבר ראשון תודה רבה לכולם על הקבלה החמה והכנסת האורחים המיוחדת. לא מובן מאליו!

אז מה היה לנו?

- ערב פיצה שווה במיוחד!
- לימוד וחטיפים בסוכה המרכזית בחג ראשון:
- טיול נוער מגניב ממש
- הקפות שניות ליישוב שהנוער המדהים ארגן!

מה הלאה?

מתארגנים במרץ לקראת שבת קו לחיים באחריות שכבה ט'
המקסימים שתתקיים בעז"ה בפרשת חיי שרה.
בימים הקרובים החברה יעברו בבתי עם פנקסים ויאספו תרומות.
בנוסף אנו מחפשים משפחות המוכנות לארח חניכים מקו לחיים עם המדריכים שלהם. אנא עדכנו.
כל עזרה אפשרית תתקבל בברכה (קייטרינג, אוכל, צלם מגנטים וכו')

ניתן גם לפנות לעורך אהרונז - 055-6628269

מוזמנים לפנות אלי לכל שאלה, בעיה והארה:
דבר נוסף - אני מתחנת ממש באמצע החודש אז מתנצלת מראש אם אהיה קצת פחות זמינה!
חודש נפלא לכולנו!

הדס הרכות נוער

054-6299499

"כשדלת אחת נסגרת דלת אחרת נפתחת"
במסגרת שנת בת המצווה התנדבנו להפעיל את תפילת הילדים.

התבקשנו מספר בנות לכתוב על החוויה של הפעלת הילדים בזמן שההורים בתפילה.

אנחנו זוכרות שכשהיינו קטנות הלכנו לתפילת הילדים ונהנינו מאוד, ורצינו להעביר את החוויה הזאת לעוד ילדים. אומנם לפעמים זה היה קשה להשתלט על כל הילדים שבאו (ובאו הרבה...); אולי לפעמים זה היה קשה להשליט שקט, אולי לפעמים היו ילדים שהפריעו, ובכל זאת הנחיית התפילה לילדים והעזרה להורים שרוצים להתפלל - היו לנו לחוויה.

התחלקנו למספר קבוצות וזה היה מדהים לראות כמה בנות רוצות להתנדב לעזור ולשמח את הילדים. היו בנות שבהתחלה לא רצו להעביר את התפילה, אבל לאחר שראו שכל הבנות נהנות ונותנות אחת לשנייה טיפים לעזרה, הן רצו להצטרף ולחוות את החוויה (היו אפילו בנות שהצטרפו בחודש האחרון, והעבירו הרבה תפילות).

בשבת האחרונה שהעברנו, עשינו סבב ושאלנו את הילדים מה הם הכי אוהבים בתפילת הילדים. התשובות המפתיעות היו את המשחקים, את התפילה, ואותנו. התשובה המפתיעה פחות הייתה הממתק!

לפני סוף הכתבה, אנחנו רוצות לאחל לבנות כיתה ו, שנכנסות ממש בשבתות אלו לתפקיד, שיהיה להן בהצלחה בשנה הזאת ושינצלו כל רגע כי זה נגמר מהר.

כדי להקל עליהן את התפקיד אנחנו מבקשות מכם ההורים והילדים:

- לא להיכנס לחדר בזמן תפילת הילדים, זה מפריע מאוד.
- לא להפריע ולהתפרע.
- להקשיב לכל מה שהמפעילות אומרות לכם.

אז רצינו להגיד תודה ענקית למיכל קרנץ ולעדינה מישור שתמיד היו שם בשבילנו, כשאיבדנו את המפתח, שכחנו ממתק וכו'. ותודה רבה שנתת לנו את ההזדמנות הזאת לעזור להורים ולשמח את הילדים. אז תודה רבה!

כתבו:

מור שרלו, שקמה איתם, עינה אופיר ואלה ראם.

כל כך מתאים לו לשמור על אורח חיים מטורף של ריצות ומשמעת אוכל קפדנית, מרגיש נחות, מרגיש שמן. התחושה הזאת שכולם רצים ורק לי אין כוח להוריד את מעטה השומן העוטף אותי, היא תחושה לא נוחה.

בגלל לחץ חברתי אני מרגיש עצלן ונחות, זה משליך השלכות רעות גם לביטחון העצמי שלי ואני סבור שעוד רבים וטובים סובלים מהבעיה הזאת.

הגענו למצב ששמעתי שיחה של בנות בגיל 12, שבה כל אחת התברכה על כך שהיא אוכלת רק פירות כל היום. אני שואל את עצמי, למה זה מגיע להן?

דעו שהבעיה הזאת מתחילה במבוגרים, לא בילדים. נכון, אני ילד בן 17, מה אני מבין מהחיים. אבל אני יכול להסתכל מהצד ולחשוב שהשיגעון הזה עבר כל גבול. ילד שמסתכל מהצד והמשפט "אנשים לא אמורים לשתות מים" נראה לו תמוה.

למה כל אחד מהישוב, ילד או מבוגר, צריך להרגיש רע עם עצמו או להשתגע אחרי ריצה במוצ"ש...

המצוקה הגלובלית הזאת חדרה לראש צורים בכל הכוח. בריאות ושמירה על צורת גוף זה חשוב, חשוב מאוד. אבל בימים של חשבון נפש כדאי להרהר במחשבה שאולי הגזמנו. ברור לי שיש לתת לזה מקום, אבל לעשות זאת בפרופורציה. בחשיבה על האחר, שאולי אני יכול לרוץ והוא לא. אז לא לדבר רק על זה, לא לשים את זה במרכז החברה לאות ולמופת.

פשוט פרופורציה והתחשבות.

בעודי גולש באינטרנט בשמחה ובעליזות כמו כל מתבגר ממוצע, קפצו לי פרסומות המבקשות בתחינה להצטרף לשיטת הדיאטה החדשה שלהם. כל שיטה יעילה יותר מקודמתה. "בלי לזוז מהכורסה, ירדתי 40 קילו!" או "אצלנו יורדים במשקל אך גם אוכלים ונהנים".

לא יכולתי לנקיפות המצפון, החלטתי לעבור לטלוויזיה. בטלוויזיה מייד נפלתי לפינתה של ד"ר מאיה רוזמן - "אוכלים נכון" בערוץ 2.

הרגשתי נרדף, חסר אונים מול תרבות ההרזיה המטורפת שאנו חיים בה.

רבים יאמרו שתופעת חיטוב הגוף, ושמירה על כושר ובריאות היא תופעה מבורכת. הרמב"ם דוחף לאורח חיים בריא. גם אני רואה לנכון לשמור על בריאות, הרי זה בריא, אתה נראה טוב יותר. נוסף על כך, זה חינוך טוב נגד עצלות ובטלה.

לעומת זאת, אני גם רואה בזה בעיה.

הבעיה שלי היא שזה נובע מפרנויה, מלחץ חברתי, מהפחד הגדול שהחברה תראה אותי כשמן עד הפחד הקטן שכל החברה רצים ביחד ואני מפספס משהו.

תופעת הטבע שבה מדי מוצ"ש אוכלוסיית ראש צורים מחליפה לטייץ ובנדננות ויוצאת לרוץ, לא נראית לי כאילו כל אחד שם היה שמח לבלות את מוצ"ש בצורה כזאת.

הלחץ החברתי לשמור על גוף חטוב הוא לא הבעיה המרכזית, הוא לכאורה מעורר לבריאות. וטוב שכך.

ברם הלחץ החברתי יוצר בעיה מכיוון שכל אחד פה שלא

בנ"ע ר"צ

הלל אלגרבל

חניכים, מדריכים וצוות עשייה מתוקים!

חודש שלם כבר מאחורינו, וזה הזמן לומר תודה על קבלת הפנים הנעימה, על אירוח חם ומילים טובות. אני שמחה מאוד לפתוח את חודש ארגון - השיא של השנה.

ברוכים הבאים לשבט הנני:

למדריכים התותחים - תהילה פרנקנבורג, תכלת כרמל, יובל שרעבי, נריה אמסילי, עדיאל כהן, רימון שאול, עידו הכהן, תמר גרינוולד, שהם בסן, גלעד אהרונ, בארי קניגסברג, ישי אהרונף, עינב שכטר, מירב הכהן, ודביר שינדלר.

מחכים לכם בסניף, הולך להיות חודש ללא הפסקה!!
בברכת חברים לתורה ועבודה
הלל הקומונרית

